

## Bemærkninger til Forstaaelse af den engelske Politik.

De spurgte mig om hvad »three-cornered-elections« betød? Som De selv mente betyder det, at 3 Kandidater har stillet sig for samme Sæde i Parlamentet.

Som De ved, har vi fire politiske Grupper:

1. Den konservative Gruppe.
2. Den Liberale eller Radikale (som nu er Regeringsparti).
3. Labour party.
4. De irske Nationalister.

Den nuværende Regering er kun istand til at opretholde sin Indflydelse ved Hjælp af Labour Party's Stemmer, samt de irske Nationalisters, men kunde maaske holde sig en lille Stund oppe uden Labour party. Det har et Flertal over de Konservative af omtrent 108. Af disse er de 76 Nationalister og af Labour party er der 42. De irske Nationalister repræsenterer naturligvis kun Irland, men i England og Skotland har der hidtil været en taus Overenskomst om, at hvor en Liberal havde stillet sig som Kandidat til Parlamentsvalg, stillede en Mand af Labour party sig ikke som Opponent ved Valgene og vice versa. I den sidste Tid er der imidlertid kommet til syne en vis Tilbøjelighed til Rivninger mellem Liberale og Labour party paa Grund af Striker og industrielle Spørgsmaal, og følgelig har Labour-party's Mænd stillet sig for de parlamentariske Pladser, der sædvanligvis var forbeholdt de Liberale — og omvendt. Disse Valg kaldes for »three cornered«, og Stemmerne siges at være splittede. Resultatet er, at de Konservative undertiden bliver valgte paa Grund af denne Delthed i Coalitionens Stemmegivning. Dette var Tilfælde i *Midlothian* forleden Dag, hvor en Konservativ fik sin gamle Plads igen, fordi en af Labourpartiets Mænd vilde stride for Pladsen saavel som en Liberal. Den Nationale Union hjalp Labourpartiets Mand, baade med Penge og Arbejde, og det erkendes almindeligt, at det var denne Hjælp, som var bestemmende for Valget. Mange af vore Medlemmer er imod denne Politik, men det var bestemt i vort Aarsmøde: »at saaledes skulde vi gøre«, og nu støtter vi Partiet loyalt hele Landet over.

Videre er der meddelt os om de Optøjer, der fandt Sted i Llanystumdwy i Wales til hvilken Bøghenhed Mrs. Fawcett i sin Formandstale hentyder, at de fremkaldtes ved, at »de Militante« afbrød Mr. Lloyd George, da han holdt Tale ved Aabningen af en Institution i Wales. Kvinderne blev skændigt behandlet af nogle Bøller, Haaret blev i store

Haandfulde revet af deres Hoveder; nogle blev bogstaveligt kastet over en Hæk. Øjeblikks-photographier udkom ligestraks i Bladene, og det kunde ikke nytte at nægte. Det har vakt almindelig Misbilligelse, at ingen Arrestationer er bleven gjorte, hvad forresten aldrig sker, naar Kvinderne bliver mishandlede, hvorimod disse arresteres ofte uden nogen paaviselig Grund. Om end at »National Union« ikke har nogen Sympathi for Suffragetter, maa de dog opføres ved den Behandling der bliver disse tildel.

### Forandring af Navn paa „de Militantes“ Blad.

»Social and Political Union« har hidtil staaet som Udgiver af Bladet »Votes for Women«. Den hidtilværende Kasserer for S. P. U. Mrs. Pethick Lawrence har skilt sig fra sine gamle Fæller og taget Bladet — som hun udgav — med sig med Navn og alt. Mrs. Pankhurst, som nu staaer ene i denne Union med sine Døtre, udgiver nu et andet Blad kaldet: The Suffragette.

Vi har modtaget et Nummer af det engelske Blad »Standard« i hvilket der staaer den Tale, Mrs. Pankhurst holder for sine Tilhængere d. 18. Oktober. Hun opfordrer dem ikke til Mord, men derimod til at brænde og ødelægge saa meget de nogensinde kan!

### Den internationale Mands-Liga for Kvindestemmeret.

Ærede Abonnenter! Der er ingen af Dem, der har glemt, at en saadan Liga af Mænd for Kvinders Stemmeret blev stiftet i Stockholm ved Kongressen i Juni 1911? Denne fulgtes straks af en International Liga af Mænd for Kvinders Stemmeret. Den har nu haft en Kongress i London, som sluttede igaa med et Møde i House of Commons. Ordfører er: the Earl of Lytton, (Præsident for the International Franchise Club.) Mr. Drysdale, Sekretæren sendte gennem Deres Formand en Indbydelse til Hr. Frederik Bajer. I Stedet for denne Repræsentant for Fred og for Kvindesag rejste Dr. Munch-Petersen til London efter Dansk Kvindesamfunds Initiativ.

Det er altsaa et Træk, denne »Men's International league« gør for at gøre Indtryk paa det Parlament, der lige skal afgøre, hvorvidt Kvindernes Petition om Stemmeret til Parlamentet skal blive godkendt.

Onsdag d. 30. Oktober.

### Fra Manchester Guardian.

30. Oktober 1912.

»Naar vi ser hen til Englands Førerskab«.

Mr. Henderson, Parlamentsmedlem, præsiderede ved Mødet igaa Eftermiddags i det store Udvalgs-Værelse i Westminster Hall, da de forenede Bestyrelser — for Kvindernes Frigørelse efter demokratiske Linier — modtog de Delegerede i den første Kongress af Mændenes Internationale Alliance for Kvindestemmeret. Et Brev fra Mr. Snowden læstes op, som udtrykte Haabet om, at naar de Delegerede næste Gang besøgte England, skulde den politiske Kamp for Kvindernes Frigørelse være vundet.

Ordføreren sagde, idet han gav et hjerteligt Velkommen til de Delegerede, at hvad ham personligt angik, var han mere tilbøjelig til et *optimistisk* end til et *pessimistisk* Syn paa Kvindernes Frigørelse.

Hr. Ernst Bäckman, Medlem af første Kammer i Sverige og hørende til det liberale Parti, sagde, at man i hans Hjem altid saae hen til England, som Lederen for de store sociale Spørgsmaal, og det kunde ikke vare længe, før England ialfald gav Kvinderne *nogen* Stemmeret.

Lord Lytton sagde, idet han udbragte Skaaen for denne Alliance, samt for »Kvindesagen«, at man endelig ikke maatte tro, at Misfornøjelsen i Samfundet kun begrænsedes til dem, der viste den med særlig Styrke. Den skarpe Kritik var spredt vidt omkring og den kunde kun blive standset paa en eneste Maade. Og om man ikke standsede den, vilde den vokse til at alvorligt Onde i Staten. Det egentlige Spørgsmaal for Statsmænd var ikke om denne Misfornøjelse vistes paa en klog Maade eller ikke, men om *hvor dens Aarsager laa*, og om den kunde fjernes!

Kvindernes Stemmeret var Bevarer af Samfundsordenen, England maatte vide, at hvis det ikke snart satte sig i Bevægelse herfor, vilde England blive det sidste Land, der gav Stemmeretten til sine Kvinder.

I »The Standard« læser vi om en Midtag i Criterion Hall givet af »The International Women's Franchise Club« for Kongressen. Blandt de nærværende læser vi følgende Navne: Dr. Tekla Hultia fra Finland, Sir John Cockburn, der af England (som først havde dannet en Mands Liga) valgtes til Præsident for den Internationale Liga, og som atter blev genvalgt. Som Premier-Minister i Australien vedtog han i 1903 et Forslag for Kvindestemmeret. Desuden saa man Monsieur Ferdinand Buisson, der i Frankrig har udgivet en af alle højt vurderet Bog om Kvinde-